

LANDSMØDE 2019

REFERAT

**REFERAT
AMNESTY INTERNATIONAL
DANSK AFDELINGS LANDSMØDE – HOTEL NYBORG STRAND
AFHOLDT DEN 27. APRIL – 28. APRIL 2019**

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. LANDSMØDET ÅBNES	1
2. VALG AF DIRIGENT, REFERENTER, STEMMETÆLLERE M.V.	3
3. HOVEDBESTYRELSENS BERETNING	3
4. KASSERERENS BERETNING OG BUDGET	7
5. DEBAT OG GODKENDELSE AF BERETNINGER.....	8
6. KANDIDATER TIL HOVEDBESTYRELSEN.....	11
7. VALG TIL FUNDRAISING- OG ØKONOMIUDVALG (FØU)	17
8. DIVERSE OPLÆG.....	17
9. LANDSMØDET GENOPTAGES.....	18
10. OPLÆG.....	18
11. TILBAGEMELDING FRA ARBEJDSGRUPPE INKL. VEDTÆGTSÆNDRINGER	18
12. TILBAGEMELDING FRA DISKUSSIONSGRUPPE – NY GLOBAL STRATEGI FOR AMNESTY....	19
13. AKTIVISTTRÆF-INTRO.....	22
14. VALG AF STATS-AUTORISERET REVISOR	22
15. KONTINGENT	22
16. LANDSMØDE 2020	22
17. PRÆSENTATION AF NY HOVEDBESTYRELSE OG FUNDRAISING- OG ØKONOMIUDVALG	24
18. EVENTUELT OG AFSLUTNING AF LANDSMØDET	25
19. PRÆSENTATION AF EVENT	25
BILAG A: TILBAGERAPPORTERING FRA ARBEJDSGRUPPE OM DILEMMAER.....	26

1. LANDSMØDET ÅBNES

Landsmødet blev åbnet af formanden for hovedbestyrelsen Sophie Jo Rytter.

Formanden bød velkommen med tak for fremmøde til deltagerne og bød velkommen til internationale gæster.

Amnesty Faroe Islands / Gunnvá Gaard / Member of Board

Amnesty Faroe Islands / Turið Maria Jóhansdóttir / Member of Board

Amnesty Norway / Selma Ahmetagic/ Member of Board

Amnesty Poland / Barbara Banasik // Member of Board (var ikke ankommet til åbningen, men ankom senere)

Amnesty Hungary / Bálint Meiszterics/ Secretary

Amnesty Turkey / Dilan Tasdemir / Vice Chair

Amnesty Belgium / Jean-Christophe Deville (var ikke ankommet til åbningen, men ankom senere)

Sophie Jo Rytter bød derefter velkommen til Kirstine Holst, der sammen med Amnesty arbejder for bedre retssikkerhed for voldtægtsofre og deltager i Amnestys kampagne 'Lets Talk About Yes'.

Kirstine Holst holdt derefter en tale om hendes oplevelser som voldtægtsoverlever:

Jeg hedder Kirstine Holst. Jeg er 40 år og journalist. I 2018 blev der ifølge Danmarks statistik anmeldt 1079 voldtægter rundt omkring i landets politikredse. Der blev rejst 615 sigtelser af politiet. 393 sager blev opgivet på Anklagemyndighedens bord. Der faldt 77 fældende domme og 25 frifindelser. En af de frifindelser er grunden til, at jeg står her i dag. Den 18. august 2017 blev jeg udsat for en voldtægt. Jeg sagde nej, stop og slip mig. Jeg gjorde fysisk modstand. Jeg fik foretaget et stramt halsgreb, hvor jeg fik tanker om at dø, og jeg havde skader på og i mit bryst, som blev dokumenteret på Rigshospitalet.

Jeg kendte min nu frifundne gerningsmand – han var min ven, og jeg overnattede i hans hjem som gæst, da jeg var på arbejde i en anden landsdel. Han kom ind til mig midt om natten. Jeg anmeldte forbrydelsen til politiet, og jeg skulle igennem fire forsøg, før jeg fik lov til at afgive forklaring. Den første henvendelse sendte mig til en anden kreds, den anden havde ikke tid til at tage imod min anmeldelse, den tredje havde ikke prøvet det før og den fjerde optog min anmeldelse. Jeg blev allerede ved tredje henvendelse oplyst om, at de her sager, hvor gerningsmand og offer kender hinanden, sjældent fører til noget. Det var sagt med empati og sympati af en ung betjent. "Jeg vil bare ikke skuffe dig". Lød det.

Sagen endte i retten. Her blev jeg udsat for en tre timer lang afhøring. Meget lidt handlede om selve voldtægten. Alt for meget handlede om mig. Min fortid, mit helbred, min påklædning. Mit privatliv.

Temaet var, om der var nogen som helst årsag i vores årelange relation til, at han skulle tro, at det var i orden, hvad han gjorde ved mig. At man ikke kunne tage mit nej, stop, slip mig for gode varer. Jeg blev blandt andet spurgt ind til om det var korrekt, at da jeg for otte år siden var separeret fra min mand havde kendt andre mænd og været seksuelt eksperimenterende, jeg blev spurgt ind til formen på mine trusser og om det var rigtigt, at jeg havde haft en depression tidligere i mit liv. Retssagen afslørede et elendigt politiarbejde. Gerningsstedet blev aldrig besøgt eller undersøgt. Vigtige beviser som mit tøj blev sikret af politiet, men aldrig undersøgt for tekniske spor, selvom de bar en hel del. Andre beviser blev slet ikke forsøgt indhentet. Der var vidner, som kunne bekræfte, at han havde udtalt, at han havde hørt at jeg havde sagt nej mange gange. Han blev frifundet, fordi det ikke var lykkes anklagemyndigheden uden for enhver rimelig tvivl at løfte bevisbyrden for hans forsæt til volden. Politiet forsøgte at anke sagen og rette op på det dårlige arbejde, men statsadvokaten afviste blandt andet med begrundelsen i, at sager mellem tidligere ægtefæller og kærester er svære at bevise. Dette er et citat fra e-mail til mig. Vi havde begge bekræftet i retten, at der aldrig havde været en intim relation. Jeg kontaktede

Amnesty umiddelbart efter frifindelsen. Jeg følte at mine menneskerettigheder var blevet krænket. Staten havde med dommen accepteret, at nogen helt uden konsekvenser kunne begå vold og voldtægt mod mig. Mit nej og min modstand havde ingen værdi under voldtægten. Nu havde det heller ingen værdi for staten, fordi jeg kendte min nu frifundne gerningsmand. De fratog mig retten til mit samtykke. Retten til at bestemme over min egen krop. Retten til ikke at blive udsat for vold. Uanset hvem, der gør det. Og jeg er ikke alene.

Omkring 1000 voldtægtsanmeldere og flere tusinde pårørende oplevede bare i 2018, at en anmeldelse af voldtægt til systemet var forgæves. Flere tusinde ofre, vælger ikke engang at forsøge at anmelde. Vi lever altså i et samfund, hvor man roligt kan få opfattelsen af, at vold de facto er straffrit så længe, den er seksuel eller foregår i forbindelse med en seksuel handling. En type af vold som altovervejende rammer kvinder. Og alt for ofte rammer i relationer. Nu kæmper vi for en ændring af voldtægtslovgivningen. En lovfæstet ret til sit samtykke til seksuelle handlinger. En fuldstændig klar definition: Sex, som ikke er frivilligt, er voldtægt. Manglende bevis for gerningsmandens forsæt, som hovedparten af henlæggelser og frifindelser begrundes med, skal ikke længere kunne begrundes med offerets påklædning, hendes helbred, hendes fortid, om hun skreg eller hviskede nej, om hun sparkede fra sig eller om hun stivnede af skræk, eller om opførte sig som "et rigtigt offer", om der var blod og bare blå mærker. En samtykkebaseret voldtægtslovgivning skal hvile på et generelt ansvar hos begge parter for at sikre sig samtykke. Et ja er grønt lys. Nyd det. En tvivl er gult lys. Stop op og spørg igen. Et nej er rødt lys. Fuldt stop.

På bare halvandet år er folkestemningen for en samtykkebaseret voldtægtslovgivning flyttet fra 28 til 51 %. For et år siden var der modstand i et flertal af de politiske partier. I dag er samtlige partier åbne for en lovgivningsændring. Det lovforberedende arbejde er i gang. Justitsministeren har udtalt, at der kommer et samtykkebaseret lovforslag til afstemning i næste folketingssamling. Det skyldes ikke mindst det fantastiske arbejde, som Amnesty har gjort i samarbejde med aktivister og organisationer, som har løftet emnet højt op på den politiske dagsorden. Men også højt op på mediernes og offentlighedens dagsorden. Så møder man modstand og kritik. Specielt fra de, som måtte have noget i klemme. De dele af systemet, som bliver kritiseret for ikke at gøre deres arbejde godt nok. Og de, som mener, at status quo er at foretrække. Kritik er en god ting, men den kan også forekomme aggressiv.

Personligt oplevede jeg, da jeg i 2018 stod offentligt frem med min sag, at blive kaldt både kriminel, samfundsskadelig og løgner på de sociale medier. Lægens beskrivelse af min gynækologiske undersøgelse blev delt af en radiovært i en offentlig facebookopslag. Fremmede mennesker delte billeder af min mand. Folk, som støttede mig, blev hånet i medierne og fik trusler i indbakken. Trusler om politianmeldelser og trusler om seksuel vold. Når man insisterer på at være blevet voldtaget, selvom der er faldet frifindelse, så udfordrer man tilliden til retsstaten og grundlæggende principper i vores retssamfund, men man udfordrer også en historisk kultur for at pålægge ansvaret for voldtægt hos offeret. Det var hendes opgave at afværge voldtægten. Det var hun ikke god nok til. Og der er en forventning om, at når man har konkluderet, at en mand ikke kunne gøre for sig selv, selvom hun sagde nej, så skal hun tie og acceptere. Uanset konsekvenserne for hende.

Vi tier ikke længere, Vi accepterer ikke længere. Vi kræver forandring. En samtykkebaseret voldtægtslovgivning, som pålægger både kvinder og mænd et generelt ansvar - for sig selv og for hinanden. Og vi er der næsten. De sidste meter inden målstregen er altid de hårdeste. Her kræver det viljestyrke, sammenhold og modstandsdygtighed at nå i mål.

Er der noget, min egen kamp har lært mig, så er det, hvor vigtigt det er at stå fast på sine værdier og principper – også selvom de er upopulære og møder modstand. Modstand betyder som regel, at man har fat i noget vigtigt. Og det har vi. Retten til sit samtykke er frihed, tryghed og lighed.

De grundpiller vores samfund burde hvile på.

Jeg vil gerne takke Amnesty International for det fantastiske samarbejde, jeg har haft med jer. For den rejse, vi har haft sammen. For det varme og åbne fællesskab, jeg er blevet en del af. Jeg vil gerne takke jer medlemmer for jeres bidrag til det her arbejde. Og fordi I på den måde kæmper for mine og tusindvis af andres ret til respekt og retfærdighed. Det er at vise ansvar for hinanden. Og ikke mindst for fremtiden.
Tak for ordet.

2. VALG AF DIRIGENT, REFERENTER, STEMMETÆLLERE M.V.

Dirigent

Sophie Jo Rytter indstillede på vegne af hovedbestyrelsen Claus Høxbro til dirigent. Claus Høxbro blev valgt som dirigent. Herefter overtog han ledelsen af mødet. Han startede med at takke Kirstine Holst for talen og erklærede derefter landsmødet for lovligt indkaldt og beslutningsdygtigt, jvf. vedtægternes paragraf 5, stk. 1.

Referenter

Hovedbestyrelsen indstillede Ina Holmgaard og Annette Munk Jensen. Begge blev valgt.

Medlemmer til det særlige udvalg

- Maj Christensen
- Ib Ketelsen
- Hans Hüttel

Stemmeudvalg

- Bente Hjort (formand for stemmetællerne)
- Birthe Guld
- Hanne Bangsgaard Petersen
- Hans Erik Hansen
- Jørgen Stubkjær
- Kirsten Bjørg Reerslev
- Lis Gilager
- Molly Moutaux-Hansen
- Trine Ketelsen
- Wael Kotaini

3. HOVEDBESTYRELSENS BERETNING

V/ Formand Sophie Jo Rytter og generalsekretær Trine Christensen.

Sophie Jo Rytter

Kære medlemmer, kære kolleger, kære venner. Jeg har glædet mig til at se jer alle sammen. Glædet mig til et par gode og udbytterige dage i menneskerettighedernes navn. 70 år efter menneskerettighedserklæringens historiske fødsel, og over 50 år siden det første Amnesty appelbrev blev sendt, har både verden og vi ændret og udviklet os. Men det stærke fundament, som menneskerettighederne udgør, og vores kamp for en mere retfærdig verden forbliver det samme. Jeg har derfor også set frem til, at vi på dette Landsmøde tager hul på en stor og vigtig diskussion i bevægelsen frem mod vores nye strategi i 2021. Næmlig den om hvad det er for en verden, vi ser i dag, og hvad det betyder for os som organisation. På Landsmødet i år skal vi høre om nogle af de mange måder, vi kæmper den kamp i dag. Vi skal høre fra modige kvinder som Kirstine Holst, der tager kampen op for bedre retsstilling for voldtægtsofre i Danmark. Vi skal høre om den massive undertrykkelse af Uighurer i Kina fra en af de første der turde stille sig op og afkræve svar fra myndighederne om, hvor hans forældre var. Og vi skal blive klogere på nogle af de nye områder, hvor der er brug for vores stemme – for netop at sikre, at

menneskerettighederne bliver en del af analysen og løsningerne på de vigtige udfordringer, verden står over for i dag. Her er kampen mod farlige klimaændringer for vores allesammens fremtid helt central. Jeg glæder mig til at høre vores gæstetaler Connie Hedegaard her i plenum efter frokost. Jeg glæder mig til at blive klogere, sammen med jer.

Trine Christesen

Jeg har arbejdet i Amnesty i 20 år. Jeg startede som frivillig. Og nu er det som generalsekretær. For mig er Amnesty noget særligt. Det er en del af min måde at leve på. Og det er en del af den måde, jeg opdrager mine døtre. For mig står Amnesty for en utrættelig kamp for at sikre menneskerettigheder over hele verden. Amnesty er dem, der ikke lader sig kue af tyranner og dem, der tør kæmpe de svære kampe. Ikke fordi det er nemt. Men fordi det er rigtigt. Noget af det vigtigste, jeg har lært i mine 20 år i Amnesty er, at de grundværdier aldrig ændrer sig. De gælder i alle vores afdelinger over hele kloden. Og det bliver de ved med. Vi er idealister, der agerer i en verden der bestemt ikke altid er ideel. Det, jeg samtidig har lært er, at selv om vores grundværdier er de samme, ændrer den verden, vi er en del af sig med hastige skridt. Det betyder, at vi som organisation skal navigere i verden som den ser ud i dag og ikke som den var engang. Når vi ser på verden anno 2019, er der ingen tvivl om, at menneskerettighederne er under pres. Det var de selvfølgelig også for 20 år siden. Det, der er det nye, er, at vi nu oplever at menneskerettighederne er under pres flere steder her i Europa. Ja, endda her i Danmark.

Sophie Jo Rytter

Derfor har vi haft et stort fokus i det forgangne år på at minde danskerne om, hvor vigtige menneskerettighederne er, under sloganet #DetBedsteBud. Menneskerettighederne er fundamentet for en mere sikker, mere retfærdig, mere tryk og bedre verden. Vi har talt med politikere, virksomhedsledere, fagforeninger, sportsorganisationer og fodboldspillere og danskerne i det hele taget. Vi har skrevet og sunget sange med Spil Dansk over hele landet. Vi har afholdt kulturarrangementer på Statens Museum for Kunst og Bremen Teater, vi har skrevet debatindlæg med Dansk Industri. Vi har været til stede med vores budskab så mange steder og med så mange forskellige allierede som muligt. Jeg ved ikke om det lige er derfor, at Lars Løkke i sin nytårstale nævnte menneskerettighederne i et noget mere positivt lys end forrige års kommentarer om, at danskerne ikke kunne genkende sig i dem mere. Men jeg tror, det har været medvirkende. For når vi har talt med politikere, virksomhedsledere – såvel som almindelige mennesker i det sidste år- så er der nogle helt basale ting der går igen: Vi er bekymrede over den udvikling, der sker i samfundet både nationalt og internationalt. Vi vil ikke miste de grundlæggende goder, som disse rettigheder har givet os. Og vi ønsker ikke, at vores samfund skal glemme de basale værdier, som de repræsenterer. De er stadigvæk det bedste håb for os og for vores børn.

Trine Christensen

Da jeg startede i Amnesty for 20 år siden, var Danmark kendt for frisind, hygge, bacon og øl. I dag finder vi vej til de internationale spalter, når der bliver vedtaget love som vil sende mennesker på såkaldt tålt ophold ud på en øde ø, eller når der er politikere, der synes, det er rimeligt at tage folks smykker fra dem, når de kommer hertil. Desværre må vi konstatere, at tingene har ændret sig og at presset på menneskerettighederne er rykket tættere på vores egen andedam, end vi tidligere har set. Det er også derfor Amnesty indtager en rolle i arbejdet for at sikre flygtninges rettigheder og i debatter om flygtningepolitik her i Danmark. Det er derfor vi med jævne mellemrum oplever kritik fra politikerne mod os. Men lad mig gøre en ting klart: det kommer ikke til at ændre sig. Det kommer ikke til at ændre sig fordi det, der foregår, det er simpelthen forkert. Og den eneste måde at gøre opmærksom på det, ja, det er nu engang ved at sige noget. På den måde har Amnesty ændret sig i de 20 år, jeg har været med. Kampen er rykket tættere på. Og dermed kommer det hele også tættere på. Også reaktionerne. For jeg kan i denne lukkede kreds godt røbe, at der ikke ligger helt så mange vrede e-mails i vores indbakker eller på Facebook, når vi har udtalt os om uhyrligheder i Nordkorea, som når vi har kritiseret den

danske regering for at diskriminere med deres ghettopakke, eller pointeret, at vi som retsstat ikke udviser til tortur, uanset hvor usympatisk et individ, det drejer sig om.

Sophie Jo Rytter

Når vi arbejder med menneskerettighederne, dér hvor de er truet, er det langt fra altid populært. Men det er også noget af det, som Amnesty gør: Vi flytter holdninger. Da vi begyndte vores kamp mod dødsstraf for 40 år siden, var der kun 16 lande der havde afskaffet dødsstraf ved lov. Nu er det 116 lande. I år blev der på verdensplan henrettet en tredjedel færre end sidste år - det laveste antal i et årti. Bare i USA kan man se en utrolig udvikling. For 20 år siden så det bestemt ikke ud til, at det var muligt at rykke ved opfattelsen af dødsstraf. Men i dag har mange stater helt afskaffet dødsstraf og langt færre henrettes. Her har vores danske lægegruppes indsats med at overbevise medicinalvirksomheden Lundbeck om, at også de har et ansvar, haft stor betydning. Da vi begyndte at sige, at sport og menneskerettigheder hænger sammen, var der også en stor modstand. Men i sommer briefede Amnesty det danske herrelandshold i fodbold om menneskerettighederne i Rusland, inden de drog til VM. Internationalt har FIFA nu menneskerettighederne med i deres beslutninger om nye værtslande. Og efter vores homofobikampagne med landsholdene sidste år, kunne vi for nyligt opleve fodboldspilleren Victor Fischer sige fra overfor homofobi på tribunerne og opleve en kæmpe opbakning. Det var næppe sket for bare 5 år siden. At vi har brug for samtykkebaseret lovgivning på voldtægtsområdet var heller ikke en udbredt holdning for blot et par år siden. Faktisk var der massiv modstand. Men i dag har vi været med til at ændre både politikeres, politiets, og samfundets holdninger ved at kombinere de metoder, som Amnesty gør så godt: Vi har udgivet en banebrydende rapport, vi har samarbejdet med gode partnere, vi har holdt konferencer, utallige møder og samtaler med politikere og mange andre, vi har lavet demonstrationer, samlet underskrifter og anden aktivisme. Men alt dette ville ikke batte ret meget, uden de modige kvinder, der som Kirstine Holst, er stået frem og som har haft afgørende betydning for dette arbejde. Jeg synes vi skal give hende, og alle de andre overlevere en kæmpe hånd igen. Vi vil nemlig ikke finde os i, at mindst 5000 piger og kvinder bliver voldtaget hvert år, og kun en brøkdel – 500 ender i retten, hvor endnu færre dømmes. Det vi gør i dag i Danmark, er ikke godt nok. Efter en kolossal indsats, er der nu skabt bred politisk enighed på begge fløje om, at samtykke lovgivning er nødvendig. Fordi det afspejler det enkle budskab: At sex uden samtykke er voldtægt. Vi er ikke i mål, men vi har rykket debatten på en måde, vi ikke havde drømt om på så kort tid.

Trine Christensen

Det er ikke altid populært. Det tager tid. Og vi bliver udsat for til tider hård og nedladende kritik. Men det skal ikke afholde os fra at gå ind i emnerne. Vi gør det jo ikke, fordi det er nemt. Men fordi det er rigtigt. De sociale medier fylder meget i de flestes hverdag. Også i min. Men med så stor en rolle, følger der også et ansvar. Både for techgiganterne og for os almindelige mennesker. Og det er et ansvar for at sikre en ordentlig tone. For lige nu kører det alt for ofte af sporet. Had, trusler og skældsord flyver gennem luften uden nogen for alvor stopper op og tænker, at det jo altså stadig er rigtige levende mennesker, der er modtagerne. Og nej, det handler ikke om at man ikke skal have en fri og åben debat. Det handler om, at debattører og især kvinder, udsættes for en særlig voldsom form for angreb, som skader ytringsfriheden og truer vores rettigheder som frie mennesker. Og at selv censur bliver konsekvensen sammen med angst, søvnproblemer og kroniske stresssymptomer. Det var en del af grundlaget for, at vi gik ind i sagen om digital chikane af Amalie Have – en sag, som desværre også endte med voldsom kritik rettet mod Amnesty – det skal jeg komme tilbage til. Amalie har medvirket i vores voldtægtskampagne og havde i denne periode sin daglige gang på sekretariatet. Vi blev opmærksomme på, at hun var under hårdt psykisk pres på grund af digital chikane, der blev voldsomt intensiveret som følge af et vedvarende fokus fra Den Korte Radioavis på Radio 24syv. Og selvom Den Korte Radioavis er satire og mest for sjov, så var konsekvensen, at Amalie fik en lang række hadbeskeder og voldtægtstrusler. Uanset om man er debattør, influencer, eller en almindelig 22-årig (hvad det så er) – og uanset hvad man måtte mene - så bør det ikke være en præmis, at man bare skal kunne tåle den slags. Tværtimod. Vi ønsker jo netop at få flere unge

mennesker, flere kvinder ind i debatten. Ikke færre. Og derfor efterlyser vi helt generelt mere omtanke hos redaktioner. Og så var det, at vi selv kom galt ind i sagen her – lidt for engagerede og for hurtige på aftrækkeren. I bedste mening skrev vi et brev til Radio 24syv, men med et hårdt og uforsonligt sprogbrug, der kun kunne tolkes som en advokattrussel. Det var en fejl. Ikke bare fordi det brev endte med at blive centrum for en gedigen – og ærgerlig - shitstorm, da indholdet – stik mod vores intention - fandt vej til pressen. Men fordi Amnesty jo netop søger dialogen. Vi søger at flytte holdninger. Og det opnår man ikke med trusler eller et ultimatum. Det overdøver enhver god sag, vi måtte have. Vi kæmpede med næb og kløer for at forklare os, men endte med at måtte erkende vores fejl.

Sophie Jo Rytter

Ja fejl begår alle – det er jo kun, når vi ikke handler, at der ikke begås fejl. Og den mulighed har vi ikke. Vi skal handle. Og NÅR vi så begår fejl, er det vigtigste vi kan gøre at lære af dem. Det er også gennem handling, at aktivister skaber ændringer – og vi har i det forløbne år igen set en forrygende kreativitet i hele landet. Aktivister har stået for at arrangere et inspirerende aktivisttræf i Odense sidste maj, over 150 har været med til træning om, hvordan vi håndterer og hjælper andre, der udsættes for digital chikane. Ligeledes har lokale aktivister gjort en kolossal og inspirerende indsats som koordinatører og indsamlere ved vores Landsindsamling i december. Vi har også set, hvordan den digitale verden åbner muligheder for aktivisme: I Amnesty Internationals arbejde med konflikten i Syrien meldte 208 danske frivillige sig til at gennemgå satellitfotos af byen Raqqa, hvor Amnesty var i gang med at undersøge omfanget af civile tab. Det er i høj grad med til at gøre en forskel, og vi kommer til at se meget mere fra den front i de kommende år. For Hovedbestyrelsen er dette en de vigtigste prioriteter: Hvordan kan vi fortsat blive endnu bedre til at skabe grundlaget for at gøre en forskel hver især, for aktivisme, kreativitet og handling. Det skal vi høre mere om, på aktivisttræffet i morgen.

Trine Christensen

Vores aktive er vores største aktiv. Vi har vist det før, og vi kommer til at vise det igen: Sammen kan vi skabe ændringer, som få troede muligt. Og allerbedst kan vi gøre det sammen med rettighedshavere som Kirstine Holst, partnere og allierede som DBU, og støtter som TRYG og Østifterne. Det er noget nyt. Fordi det vi er oppe imod, kræver det. Amnestys værdier, og menneskerettighederne er de samme, som da jeg startede for 20 år siden. Men den måde vi arbejder på, og de sager vi kæmper for, ændrer sig med den verden, vi er en del af. Vi ville ikke være vores ansvar som menneskerettighedsorganisation bevidst, hvis vi ikke var dér, hvor slagene slås både nu og i fremtiden.

Sophie Jo Rytter

Vores kerne er den samme. Nøjagtig som for 20 år siden er vi almindelige mennesker, der tror på retfærdighed og kæmper for menneskerettigheder for alle over hele verden. Nøjagtig som for 20 år siden er vi imod dødsstraf. Nøjagtig som for 20 år siden kæmper vi for, at ingen skal leve i undertrykkelse. Vores arbejde er med til at flytte noget. Både hvad de nye og de gamle dagsordener angår. Jeg ved, at vi gør en forskel. Hver dag. Nogle gange er det små skridt, andre gange store. Nogle gange bliver de små skridt store, når vi bliver ved længe nok.

Trine Christensen

Det er det, der for mig gør Amnesty til noget særligt. For kampen for menneskerettigheder er mindst lige så vigtig nu, som da man for 70 år siden underskrev FN's menneskerettighedsdeklaration. Nogle af kampene er de samme som den gang. Andre af dem er nye. Men vi kæmper dem alle. Ikke fordi det er nemt. Men fordi det er rigtigt.

Sophie Jo Rytter

Det er derfor vi er her i dag – fordi vi vil være med til at gøre den forskel. Rigtig godt landsmøde og TAK.

4. KASSERERENS BERETNING OG BUDGET

Ilja Sabaj-Kjær, kasserer, fremlagde hovedbestyrelsens økonomiske beretning samt orienterede om hovedbestyrelsens budget for 2019.

Økonomi og fundraising

Det samlede resultat for 2018 blev et underskud på 0,4 millioner kr. Da budgettet for 2018 sigtede mod et overskud på 0,4 millioner kr., ligger det realiserede resultat altså 0,8 millioner kr. under budgetmålet. Vores egenkapital er på 21,4 millioner kr. Det dårligere økonomiske resultat skyldes svagt vigende indtægter fra medlemmerne og et lidt dårligere resultat fra landsindsamlingen end forventet

I starten af 2018 nedsatte vi en arbejdsgruppe på tværs af sekretariatet, bestyrelsen og Fundraising- og Økonomiudvalget, der skulle se på det økonomiske helhedsperspektiv i Amnesty.

I denne arbejdsgruppe har vi blandt andet talt om, hvorvidt vi har nået en mætningsgrad i forhold til Lifelinemedlemmer og medlemmer i det hele taget. Derfor er vi nødt til at være mere fleksible i vores hvervning. Vi afprøver nu nye metoder, som for eksempel mobilepay hvervning af medlemmer.

Vi har samtidig også opjusteret vores fondsarbejde, da vi her ser stort potentiale for økonomisk vækst.

I Fundraising- og Økonomiudvalgets påtegning udtrykker de, trods det afvigende resultat, stor tiltro til den danske afdelings arbejde, og at de iværksatte initiativer vil styrke økonomien. Kassereren takkede Fundraising- og Økonomiudvalget for gode råd og sparring.

Medlemmer og Lifelinemedlemmer

Vi har omkring 200.000 medlemmer på Lifeline, og vi forventer ikke yderligere vækst til dette netværk.

Vi har set en mindre tilbagegang i medlemstallet i 2018. For at imødekomme denne udvikling skal vi i de kommende år kigge på, hvordan vi kan nytænke vores medlemskab.

Landsindsamling

Vi gennemførte vores anden landsindsamling i 2018 med en stor indsats fra vores mange aktivister og medlemmer.

Vi har forbedret vores resultater i forhold til den første indsamling i 2017. Vi havde en bedre fremmødeprocent, et højere beløb i bøtten, og vi fordoblede vores overskudsgrad. I alt samlede 2500 mennesker 2.35 millioner kr. ind til menneskerettighederne.

Dette var ikke muligt uden de 87 lokale indsamlingskoordinatorer, som deltog på selve dagen. Kassereren takkede for deres indsats.

Vi fortsætter med landsindsamling i 2019.

Budget og forventninger

Kassereren fremlagde budgettet for 2019, som viste en stigning i de forventede indtægter til 49,6 millioner kr., hvilket vil betyde et overskud på 1 million kr.

5. DEBAT OG GODKENDELSE AF BERETNINGER

Claus Høxbro takkede for beretningerne og åbnede for debat om beretningerne.

Hans Hüttel, Nørresundby (med i Amnestygruppen i Aalborg): Jeg har to spørgsmål:

1. I beretningen nævnte I et samarbejde med Dansk Industri. Tidligere i denne måned så jeg et debatindlæg fra ISS og Ikea, der beskæftiger særligt mange mennesker med flygtningebaggrund. De to virksomheder var stærkt kritiske overfor regeringens paradigmeskift, som gør det svært at holde på ansatte. Er dette en vinkel, som vi kan bruge givet de erfaringer, vi har med Dansk Industri?
2. Hvad vi om tendensen i medlemstallet hos andre lignende medlemsbaserede organisationer?

Trine Christensen, generalsekretær: Sidste år arbejdede vi blandt andet sammen med direktørerne fra Arla og Danfoss, som blev filmet mens de fortalte, hvorfor menneskerettighederne er så vigtige for deres arbejde. Vi ser netop også folk, der er virksomhedsledere og med i Dansk Industri, som mener det samme som os. Og det er de stemmer, vi også skal have på banen. Så ja, det er bestemt noget, vi skal kigge på og lave enten samarbejder eller give dem en platform til at fortælle hvor vigtige menneskerettighederne er, så det ikke bare lyder som om, hvad vi nogle gange bliver skudt i skoene, at det er noget venstreorienteret ævl. Det er det ikke. Vi har alle sammen brug for menneskerettighederne. Og hvis der ikke er menneskerettigheder, så kan virksomheder ikke agere. Heller ikke ude i verden.

Henrik Nørgaard Egelind, fundraisingchef, sekretariatet: Tak for spørgsmålet. Uden at kende de andre organisationer til fingerspidserne, så er det en tendens, vi desværre hører fra flere klassiske NGO'er. Til gengæld, ligesom os, ser de også engagement på nye måder. Nye måder som for eksempel vores Lifeline eller decoder-projektet. Så det er en helt ny form for engagement, vi ser, som vi skal finde ud af at omfavne på den rigtige måde. Men desværre ser andre også det klassiske medlemstals-begreb som dalende.

Jesper Steen Andersen, Frederiksberg: Jeg vil gerne tage fat i de historiske rettigheder fra 1948. Jeg vil gerne spørge til det historiske, Sakharov komiteen, Hans Kristian Neerskov og de oprindelige rettigheder fra 1948. Holder I fokus på de oprindelige rettigheder, på det historiske? Min profil er kampen mod tortur, og jeg vil sige, bevar fokus på de oprindelige værdier, menneskerettighederne, som FN indførte i 1948.

Sophie Jo Rytter, formand: I forhold til de oprindelige rettigheder og værdier, så er svaret ja, vi holder fokus på dem. Det håber jeg også fremgik af vores beretning. Vores værdier og menneskerettighederne, som de blev fremsat, og visionen med dem er stadig vores grundpille i dag. Men selvfølgelig er der nye måder, vi skal arbejde for de værdier og de rettigheder på i takt med at verden udvikler sig. Det korte svar er ja, vores grundpille er den samme og vores arbejde udvikler sig – og det skal det også, for ellers bliver vi irrelevante.

Trine Christensen, generalsekretær: Vi har også deltaget i debatter omkring Sakharov-prisens uddeling til for eksempel Nadia Murad, den kvinde som har været fange hos Islamisk stat. Der har jeg blandt andet medvirket. Så det er stadig noget, vi har stor opmærksomhed på. Vi har kørt en kampagne i det forløbne år, som hedder BRAVE, og som netop handler om forfølgelsen af menneskerettighedsforkæmpere og deres mulighed for at kunne engagere sig. Så både tortur og dødsstraf er stadig nogle af vores kerneområder. Det skal vi ikke lægge bag os – det er stadig en del af vores kerneidentitet.

Birgit Ostenfeldt, Bagsværd (med i Amnestygruppen mod tortur): Jeg ville lige kommentere på nedgangen i medlemstallet, som Ilja nævnte, og at vi specielt skulle koncentrere os om de unge. Men når vi kigger ud over

salen her, så er vi en del, der er ude over den første ungdom. Jeg synes, det er meget vigtigt også at fokusere på de ældre. Unge der er med, men forsvinder igen, kommer forhåbentlig tilbage som ældre, men der er en lang række år, hvor de unge skal pleje karriere og yngel. Når man kommer ud i landet og snakker med de forskellige grupper, så er der mange, der ved at køre trætte, og det er svært at få nye medlemmer, så jeg synes virkelig, at vi skal i gang med en tænketank om, hvordan vi får flere ældre med.

Ilja Sabaj-Kjær, kasserer: Du har helt ret i at ens engagement kan fluktuere og være forskelligt. Min pointe var, at vi skal gå på to ben. Vi skal sikre, at alle vores gode klassiske medlemmer, som sidder her i dag, bliver understøttet i deres arbejde. Det mener jeg vi kan gøre via vores fonsarbejde, der kan være med til at skabe gode rammer for de aktivister og medlemmer, vi har. Men samtidig skal vi også indtænke, hvordan nye generationer engagerer sig i dag. Man kan sagtens engagere sig og være et kæmpe aktiv for Amnesty uden at være et medlem, men ved at være en aktivist, der møder op og støtter op på andre måder. Det er vigtigt, at vi står på begge ben.

Sirkka-Liisa Kjeldsen, Helsingør: Blasfemiparagraffen er taget ud af grundloven. Hvordan forholder Amnesty sig til det?

Trine Christensen, generalsekretær: Når man ser, hvad der sker på Nørrebro og andre steder, så er det voldsomt og ekstremt ubehageligt. Men vi mener ikke, der skal være en blasfemiparagraf. Den bliver brugt i Pakistan til at forfølge folk, som ikke er en del af hovedreligionen og ligesådan i Saudi-Arabien. Så derfor mener Amnesty, at det var rigtigt, at fjerne blasfemiparagraffen. Vi har stadig racismeparagraffen, og det er den, man kan bruge blandt andet til at sikre, at der ikke bliver fremsat holdninger og opfordringer til had, vold eller nedværdigende kommentarer. Det er det, der er ulovligt. Så vi mener, at det er rigtigt, at blasfemiparagraffen er blevet afskaffet netop med henvisning til, at det synes vi også i resten af verden.

Jacob Paludan, Snekkersten: Jeg har været ude og samle ind og haft svært ved at aflevere min bøsse, så det synes jeg, I kunne arbejde lidt med. Banken havde lukket, da jeg kom forbi for at aflevere pengene.

Jeg vil lige sige til Amnesty, at da Radio24Syv-sagen kom, blev jeg pinligt berørt på jeres vegne. Og jeg er glad for, at der kommer et dementi, eller at I erkender, at det var en fejl. For lige præcis den kerneværdi, vi kæmper for, trådte vi os selv over fødderne for. Jeg er glad for, at der kom en undskyldning, og det kunne man måske gøre lidt mere ud af. Man skal aldrig være for stor til at gå ud i pressen og sige, der fucked vi virkelig op. Jeg tror, det er bedre at blive i en organisation og påvirke den i den rigtige retning, frem for at melde sig ud, som der var mange, der gjorde. Derudover vil jeg sige, at jeg synes, det er et fantastisk stykke arbejde, der bliver leveret. Det er mit første landsmøde – tak for godt landsmøde.

Trine Christensen, generalsekretær I forbindelse med landsindsamlingen skal man nu aflevere sin bøsse hos sin lokale indsamlingskoordinator og ikke hos bankerne, da det netop var svært af få aftaler med banker, der ville modtage indsamlerne.

I forhold til Radio 24Syv-sagen, så har du helt ret. Selvfølgelig skal man aldrig være for stor til at sige undskyld. Jeg har også sagt direkte undskyld til Michael Bertelsen og Mads Brügger, redaktører på programmet. Michael skrev på twitter, at han truede med at melde sig ind i Amnesty, hvis vi trak vores advokattrussel tilbage. Så jeg skyndte mig at skrive til ham, at det er hermed gjort, så velkommen i Amnesty. Vi har også planer om at mødes til en kop kaffe. Vi har også offentligt sagt undskyld, og det ligger også på vores hjemmeside.

Farah Sabouri, Aalborg: Der er snart Eurovision i Israel. Har Amnesty planer om at bruge denne begivenhed til at gøre opmærksom på de krænkelser, der foregår i Israel mod palæstinenserne?

Trine Christensen, generalsekretær: Jeg ved faktisk ikke, om vi har nogle planer i forbindelse med Eurovision, men jeg ved, at vi gjorde noget i for eksempel Aserbajdsjan for nogle år siden. Så jeg skal nok prøve at undersøge det og vende tilbage til dig.

Jens, København: Jeg synes sjældent, at venstreorienteret snak er vås, så det vil jeg da ønske, at I tænker over, når I taler om venstreorienteret vås. Jeg synes, det er oplagt med god kontakt til 3F, jeg synes, det er vigtigt, at man har kontakt med FOA og de andre store forbund. Jo mere man kan få de forbund til at engagere sig, er der en god mulighed for, at nogle af de medlemmer også vil engagere sig i Amnesty.

Når det er den amerikanske Amnesty afdeling, der siger, at der finder overgreb sted fra regeringens side i Venezuela, så vil jeg spørge, er I også kritiske nogle gange, når I får beretninger fra dem? For hvorfor er de så optagede af menneskerettigheder i Venezuela, når USA samtidig selv krænker menneskerettighederne inklusiv i Venezuela?

Trine Christensen, generalsekretær: Jeg mener heller ikke, det er venstreorienteret vås. Det var bare det, vi fik skudt i skoene.

Vi har både været i kontakt med 3F, LO og FOA i forbindelse med fejringen af 70-året for menneskerettighederne. De er oplagte samarbejdspartnere, og vi har brug for at komme ud til så mange som muligt. Vi behøver ikke at være enige om alt. Vi kan godt samarbejde og stadig kritisere.

Det er vores egen venezuelanske afdeling og vores Internationale Sekretariat, der laver research og dokumenterer overgreb på begge sider i Venezuela. Der er ingen tvivl om, at der sker overgreb fra regeringstroppernes side, og de er voldsomme. Men vi skal ikke indblandes i, hvad nogen som helst administration har af politiske interesser. Vi har ikke den politiske tilgang, vi har menneskerettighedstilgangen.

Mathilde, Skovlunde: Jeg har læst, at overskuddet fra landsindsamlingen ikke er så stort, og I har jo en bevilling på tre år. Jeg vil spørge, hvad I gør for at øge indsamlingsoverskuddet, så I kan blive ved med at samle ind?

Ilja Sabaj-Kjær, kasserer: Der er nogle krav til overskudsgrad, men det vi forventer er en øget vækst igen i år, ligesom vi så en vækst fra første til andet år. Vi vil fortsætte de gode erfaringer med at hverve de gode indsamlere, få flere af dem, og samtidig styrke de lokale indsamlingskoordinatorer, for de er en afgørende del af vores succes. Derudover vil vi holde udgifterne på samme niveau.

Rose Lie, Nykøbing Sjælland: Er der aktivisme, hvor man kan deltage uden at være på de sociale medier? Derudover har jeg input til landsindsamlingen. Har de en bod på aktivismetræffet?

Sophie Jo Rytter, formand: Hvis man ikke er god på sociale medier, men bedre til en dialog, så er der selvfølgelig også plads til det. Som vi har italesat i løbet af beretningerne, skal der være mange måder at være aktivist på og arbejde for menneskerettighederne på.

Trine Christensen, generalsekretær: Vi har en stand på Aktivisttræffet om landsindsamlingen, så der er du velkommen til at komme med dine input.

Kirsia Isabella Olufsen, Nyborg: Hvordan forholder I jer til udrulningen af 5G, som er nært forestående i Danmark? Det er jo et enormt overgreb på menneskerettighederne, for det er et gigantisk menneskeforsøg uden samtykke. Det bliver et strålings- og kontrolhelvede.

Trine Christensen, generalsekretær: Jeg har ikke set noget fra vores internationale Sekretariat om dette. Det er jo ikke kun Danmark, det drejer sig om, og vi kan ikke have en holdning til dette kun i dansk afdeling. Det skal koordineres internationalt. Men jeg skal sørge for, at vi får sendt dit spørgsmål videre til vores Internationale Sekretariat.

Claus Høxbro konkluderede, at der ikke havde været kritiske bemærkninger til selve årsberetningerne. Årsberetningerne blev taget til efterretning, og regnskabet blev godkendt.

6. KANDIDATER TIL HOVEDBESTYRELSEN

Claus Høxbro gennemgik proceduren for præsentation af hovedbestyrelseskandidater.

Kandidater på valg:

- Anne Katrine Andersen (genopstillede)
- Michael Danielsen
- Medine Duvarci (ikke til stede)
- Ole Ankjær Madsen (genopstillede)
- Oliver de Mylius (genopstillede)
- Mikala Satiya Rørbech (ikke til stede)

Mikala Rørbech og Medine Duvarci var ikke være tilstede, hvorfor på forhånd optagede videoopstillinger blev fremvist.

Mikala Rørbech

Hej, jeg hedder Michala Rørbech. Jeg kan desværre ikke være med til landsmødet, så derfor har jeg fået lov til at lave denne lille video i stedet for. Jeg vil gerne være med i Amnesty's bestyrelse, fordi jeg synes at Amnesty er en utrolig god og vigtig organisation. Det er jo let nok at sige, og det synes I jo også alle sammen, jer der sidder derude. Jeg siger det også, fordi jeg er journalist, og jeg har arbejdet for Amnesty, jeg har brugt Amnesty som kilde, når jeg har været journalist for forskellige medier, og jeg har også være journalist i organisationer, der arbejder på sidelinjen af Amnesty. Så derfor ved jeg også, hvor helt utrolig vigtig en stemme, det er, lige præcis vi har, og den, synes jeg, er vigtig at holde fast i og styrke og gøre vedvarende vigtig og relevant for mange mennesker også i fremadrettede strategier både i Danmark og globalt. Sådan som jeg ser Amnesty, så handler det om en meget høj grad af viden og troværdighed og integritet. Især det her med integriteten, tænker jeg, er rigtig vigtigt, fordi det gælder om, også når man skal ud og indgå nye partnerskaber og alliancer og samarbejdspartnere for at nå bredere ud med sin sag, så skal man holde fast i den, man selv er. Det tænker jeg er rigtig vigtigt for Amnesty også fremover, fordi det er så unik en position, den her organisation har. Det kan man tage med, så man kan tage nogle af de meget vigtige sager, som man kæmper for i dansk sammenhæng, ud og gøre dem relevante og kæmpe for dem ude i verden. Hav et godt landsmøde!

Medine Duvarci

Kære Amnesty landsmøde. Jeg er desværre forhindret i at deltage i landsmødet her i weekenden, men har valgt at lave en kort præsentation af mig selv, fordi jeg stiller op til hovedbestyrelsen. Mit navn er Medine Duvarci, og jeg er 28 år gammel og til daglig arbejder jeg med kommunikation og ESG som står for Environmental Sustainability and Governance, og det gør jeg i et solenergiselskab, der har base i København. Jeg stiller op til

Amnestys bestyrelse, fordi jeg har en stor interesse for Amnestys arbejde med at belyse menneskerettigheds-erklæringen, og fordi Amnesty er en organisation, som huser frivillige og medarbejdere, der har fingeren på pulsen, når det kommer til mobiliseringsarbejde. Selv bruger jeg en del af min fritid på mobiliseringsarbejde i forskellige civilsamfundsorganisationer, heriblandt Climate Reality og Nyt Europa og når jeg mangler inspiration, så er det oftest Amnesty jeg går til fordi det er en organisation, jeg altid kan regne med at kunne hente ny inspiration fra. Vi lever desværre i en tid, hvor der er enormt meget vrede i verden, der er enormt meget fake news, der er fart over feltet. Vi lever i en tid, der er under hastig forandring, fordi vi er ved at blive indhentet indenom af teknologiske løsninger, der ændrer den måde vi lever på, men også vores grundvilkår. Desværre ser vi også, hvordan den teknologiske udvikling tager udsatte mennesker som gidsel, men det er de færreste organisationer og medier, der stiller skarpt på bagsiden af medaljen. Man kan altid regne med Amnestys stærke dokumentationsarbejde, og netop dokumentationsarbejdet er noget, jeg motiveres enormt meget af. Jeg stiller op til hovedbestyrelsen, fordi jeg sammen med bestyrelsen, medlemmerne og sekretariatet gerne vil sikre at Amnesty løbende vender tilbage til det udgangspunkt, Amnesty blev grundlagt på.

Marcus Rubin, journalist på Politiken, modererede præsentationen af de tilstedeværende kandidater.

Marcus Rubin: Tusind tak. Nu har vi hørt fra de to kandidater, der ikke kunne være her – nu skal vi høre kort fra de tre andre kandidater. Jeg vil starte med Oliver. Jeg stiller alle tilstedeværende kandidater tre meget korte ja/nej eller vælg spørgsmål. Vi starter med Oliver. Er du til falafel eller frikadelle?

Oliver de Mylius: Frikadelle

Marcus Rubin: Tak. Er du til P1 eller Radio 24syv?

Oliver de Mylius: P1

Marcus Rubin: Er du til Norden eller NATO?

Oliver de Mylius: NATO

Marcus Rubin: Så har du to minutter til lige at præsentere, hvorfor du skal blive medlem af bestyrelsen.

Oliver de Mylius: Tak. Jeg hedder Oliver. Jeg er næstformand i bestyrelsen lige nu, og jeg har siddet her i fire år, og det vil jeg frygteligt gerne blive ved med. Jeg har altid troet på, at når mennesker står sammen, kan vi skabe forandring. Jeg har set det, både i de år jeg har siddet i bestyrelsen, men også mens jeg bare var medlem før det. Jeg tror på, at menneskerettighederne er vigtige at kæmpe for. Det er, når vi har set hinanden i øjnene og sagt, at der er noget, som vi alle sammen kan blive enige om - at de her rettigheder, de må gælde for alle mennesker uanset hudfarve, køn, nationalitet. Det ved vi jo alle sammen, det er det menneskerettighederne handler om. Det er noget, som jeg føler stærkt for. Jeg var i praktik i Amnesty i sin tid, jeg har fortsat i hovedbestyrelsen og været medlem i 12 / 13 år. Jeg har altid forsøgt at skabe de her forandringer. Jeg arbejder også i Institut for Menneskerettigheder, når jeg ikke sidder her, så der er rigtig meget menneskerettigheder i mit liv. Nu har jeg haft fornøjelsen af at være her i fire år og blandt andet været med til mange af vores internationale møder og mødt vores kolleger rundt om i verden. Jeg kommer hjem hver gang, jeg har været der, enormt inspireret over at se, hvordan vi i alle mulige lande kæmper for den samme sag. Vi har selvfølgelig vores at kæmpe med her i Danmark, men nu har vi jo den her gang selskab fra blandt andet Polen, Tyrkiet og Ungarn, og det er jeg utrolig glad for, fordi det er nogle af de emner, som vi i de her år skal stå sammen om og gøre noget ved. Det pres på menneskerettighederne som kommer tættere og tættere på. Med de erfaringer jeg nu har fået, i de fire år jeg har været her, med en stejl læringskurve, så håber jeg, at jeg kan få lov til at bruge den viden, jeg nu har om hvordan organisationen er opbygget, hvilke udfordringer vi står overfor, til at blive ved med at gøre os stærkere.

Marcus Rubin: Nu bevæger vi os videre til Ole. Jeg har også tre spørgsmål til dig. Er du til Beatles eller Rolling Stones?

Ole Ankjær Madsen: Beatles

Marcus Rubin: Er du til Aarhus eller København?

Ole Ankjær Madsen: Aarhus

Marcus Rubin: Ok. Macron eller Merkel?

Ole Ankjær Madsen: Merkel

Marcus Rubin: Ok. Tag to minutter og forklar, hvorfor du skal blive medlem.

Ole Ankjær Madsen: Jeg hedder Ole og har været med en hel del år efterhånden. Jeg startede som kontorhjælp og har siden været formand der, jeg har været ude at holde foredrag for Amnesty og er blevet gradvist mere og mere optaget af menneskerettighederne undervejs. I forbindelse med det arbejde blev jeg på et tidspunkt spurgt, om jeg kunnet tænke mig at stille op til hovedbestyrelsen. Der har jeg så siddet nogle år, først som suppleant og nu som fuldgyldigt medlem. Jeg har været med til at starte det, vi kaldte rejseholdet, som havde til formål at samle Amnesty familien mere, skabe bedre kontakt mellem sekretariatet og de forskellige afdelinger og mellem grupperne indbyrdes. Og jeg har desværre også været med til at nedlægge det igen, fordi der ikke rigtig var brug for os mere. Det hænger måske sammen med at en del af de ældre medlemmer, der har været med siden Amnesty blev startet i Danmark i 1964, efterhånden er ved at falde fra. Dette er jo trist, men på den anden side er det glædeligt, at Amnesty er i gang med at løse det generationsproblem, som mange foreninger og organisationer plages af; nemlig at der ikke kommer så mange nye medlemmer. Vi har set, at der er nye og slagkraftige generationer, som kan løfte lyset, så at sige, og er med til at bære Amnesty med videre. Nye organisationsformer, nye arbejdsformer med sociale medier og så videre. Det synes jeg er meget glædeligt. Det vil jeg meget gerne være en del af og være med til at støtte. Og derfor vil jeg gerne genvælges.

Marcus Rubin: Tak. Så er det Michael Danielsen. Du er IT-mand, er du til iPhone eller Android?

Michael Danielsen: iPhone

Marcus Rubin: ok. Og du er også gammel socialdemokrat. Anker Jørgensen eller Poul Nyrup Rasmussen?

Michael Danielsen: Nyrup

Marcus Rubin: Game of Thrones eller Matador?

Michael Danielsen: Helt klart Matador.

Marcus Rubin: Tusind tak. 2 minutter.

Michael Danielsen: Jeg tror, at det, jeg kan tilbyde Amnesty International, er et frisk syn på arbejdet i hovedbestyrelsen. Jeg har ikke været aktiv, men jeg har været betalende medlem i mange år, fordi jeg grundlæggende tror på menneskerettighederne og de universelle rettigheder. Hvis vi ser rundt omkring i verden; nord, syd, øst, vest er menneskerettighederne truet. Det er vi alle sammen enige om her, tror jeg. Men hvad er det mere præcist, jeg kan komme med til jer som medlemmer og til organisationen som medlem af hovedbestyrelsen? Jeg kan komme med mine erfaringer fra politik og erhvervsliv. Til daglig er jeg IT-udviklingschef i et firma der hedder Hairtools, så hvis nogen af jer bliver klippet, så har frisøren typisk en computer, og det er det, jeg er med til at lave, også hvis I booker online. Jeg har også været aktiv i socialdemokratiet i mange år. Jeg har været formand for det internationale udvalg i Hovedstadsregionen i over ti år, og jeg har været formand for teknologiudvalget i partiet. Jeg er ikke længere medlem, jeg er nu medlem af Alternativet. Jeg siger disse ting, fordi jeg på det her grundlag - som IT-udviklingschef er jeg med til strategiudvikling og organisationsudvikling - og det er det, jeg kan bidrage med i Amnesty. Jeg tror på de universelle rettigheder, og jeg tror, at jeg igennem de erfaringer, jeg har, kan bidrage til organisationen.

Marcus Rubin: Tusind tak. Så er det den enlige kvinde, Anne Katrine. Er du til Roskilde Festival eller Smuk Fest?

Anne Katrine Andersen: Roskilde

Marcus Rubin: Er du til FN eller EU?

Anne Katrine Andersen: Begge dele

Marcus Rubin: Frederiksberg eller København

Anne Katrine Andersen: også her begge dele.

Marcus Rubin: Du helgarderer. To minutter.

Anne Katrine Andersen: Hej alle sammen. Lad mig starte med, da jeg sad her for tre år siden, og jeg, ligesom dig Michael, sprang op og ikke havde været praktikant, men bare kom helt frisk og sagde, jeg vil gerne være med. Så mødte jeg nogle mennesker, der sagde nu taler du bare så meget om Amnesty, og hvor godt det er. Det ved vi alle sammen, men hvad har du tænkt dig at gøre, hvad vil du gøre her i Danmark? Godt ord igen. Så i den tid jeg nu har været så privilegeret at få lov til at sidde her, der har jeg været ude og møde nogle medlemmer. Jeg har talt med jer, jeg har mødt aktivister, jeg har mødt oplægsholdere, jeg har hørt om, hvad der foregår, hvad man har brug for, hvad man kunne tænke sig, og jeg deltager, og jeg har tænkt mig at fortsætte lige gyldigt om jeg er her, eller om jeg er der, eller om jeg er begge steder. Jeg er her, fordi intet kan være mere vigtigt, end at vi beskytter de menneskerettigheder, som kom på baggrund af det, vi alle sammen ved, og det skal aldrig ske igen. Når man ser på sidste år, så bliver jeg bekymret, fordi jeg synes ikke, at det var et fedt år. Det var dejligt at vi havde 70-året, men jeg synes politisk set rundt om i verden, og det pres, der er på de menneskerettigheder – det synes, jeg var voldsomt. Og med hensyn til for eksempel Israel og Melodi Grand Prix, jeg vil give dig fuldstændig ret, jeg synes, at der skal være et fokus. Jeg sad til et sameksistens-møde sidste år, hvor et menneske, det er lige gyldigt hvem det var og hvor gammel personen var, sagde "Palæstinenserne, hvad er det?", og så tænkte jeg "Er det der, vi er?" Så jeg synes, at der er brug for, at man går ud og taler med folk, og med hensyn til de sociale medier, jeg er mega dårlig til det selv, så kom i morgen kvarter over 10, der mødes vi til aktivismetræffet. Herinde står aktivismepanelet, som jeg stadig er medlem af, og vi kan forklare, hvad man kan gøre, og vi kan tale sammen, fordi jeg kommer heller ikke til at sidde og tweete, så jeg vil også rigtig gerne høre hvad pokker, vi kan gøre, når vi er gode til at gå ud og tale med folk. Jeg vil gerne fortsætte, fordi jeg føler, at vi skal tale med medlemmer – Desmond, jeg ved du er her, og jeg ved vi talte sammen for to år siden, og den 13. juli, der kommer der noget i Slagelse, så skal vi ikke se der, om der ikke kan være en lille gruppe? Sekretariatet gør et formidabelt arbejde, og de gør det, fordi de har jer og de andre medlemmer, der står der, og er der og gør noget, så det vil jeg gerne bidrage til at være med til.

Marcus Rubin: Tusind tak for det. Må jeg ikke stille jer et spørgsmål, når nu du taler om det med at 2018 var et dårligt år. Her til morgen kom det frem at Stram Kurs, Rasmus Paludans parti, har stemmer nok til at stille op til folketingsvalget. Der er en bred stemning af, at der er en modbølge mod menneskerettighederne. Hvordan synes I, at man skal skabe mere opbakning til det, som Amnesty står for mere konkret og den menneskerettighedsbevægelse, der er?

Oliver de Mylius: Det er hårde odds, vi er oppe imod i øjeblikket. Det skyldes primært flygtningespørgsmålet. Menneskerettighederne tror jeg egentlig ikke folk er så kede af. Ikke kun her, men ude i det danske land. Jeg tror godt, at folk kan lide menneskerettighederne. Jeg tror, det er flygtningespørgsmålet, der skiller vandene. Der må vi stå fast i disse hårde tider, men også minde folk om, at menneskerettighederne handler om rigtig mange ting, som alle kan blive enige om, det handler om uddannelse, det handler om ret til bolig, om ret til familie, og sprede det budskab. Så er det klart, at vi må leve med, at der er nogle, som ikke er enige. Og det er prisen for, at det er et kontroversielt emne.

Michael Danielsen: Der er ikke nogen nem løsning på det. Demokrati starter med samtalen. Hver gang vi møder argumenter, vi ikke bryder os om, så må vi argumentere imod dem. De må aldrig nogensinde være uimodsagt. Det er et hårdt arbejde, der skal til for at bekæmpe ting, vi ikke bryder os om. Vi skal være alle vegne, om vi så møder de argumenter på sociale medier, i avisen ved frokostbordet på arbejde, i familien til konfirmationer der kommer her i foråret. Vi må sige imod, hvis vi hører noget, der ikke er rigtigt. De skal modargumenteres uanset, hvor det er henne. Det er den eneste vej frem.

Anne Katrine Andersen: jeg er fuldstændig enig med jer to, dialog er det bedste. Men det er vigtigt igen og igen at nævne menneskerettighederne, hvorfor vi er her, hvorfor vi bliver ved med at kæmpe. Jeg er meget inspireret af en tibetansk lama, der bor her i Danmark, som hedder Lakha Lama, som sagde, at det bedste han havde tænkt sig at gøre med kineserne var at blive reinkarneret som kinesisk leder, og starte der.

Ole Ankjær Madsen: Det er svært at argumentere imod fordi, der er masse tørre facts og tal, der siger, at vi ikke kan redde hele verden og løse alle problemer. Det er rigtigt, det kan vi ikke. Men på den anden side må vi sige at det er mennesker, det handler om. Det, vi gør, er for lidt. Vi kan sagtens gøre ting bedre og mere, uden at det går ud over vores økonomi eller vores kultur eller hvad alle de andre argumenter er. Og med hensyn til Rasmus Paludan – vi er alle sammen enige om, at han er en idiot. Men alle de mennesker, der smider med brosten, de er hans nyttige idioter, for de gør lige det, han vil have dem til – ”Der kan I se, de er ikke til at have med at gøre, de flygtninge og indvandrere”. Jeg ved ikke, hvordan vi kan lære folk, at de skal være demokratiske, det kan vi sikkert ikke. Men vi kan selv holde på demokrati og menneskerettigheder, på at der skal være rimelighed i tingene, også selvom Rasmus Paludan har sin ytringsfrihed.

Marcus Rubin: Tak. Nogle af de store sager, der har været fra Amnesty den sidste tid, har været sagen om voldtægt og samtykke. Synes I, at det er den rigtige prioritering? Er der noget i den kampagne, som I synes man skulle have gjort anderledes?

Oliver de Mylius: Det er bestemt den rigtige prioritering for Amnesty at gå ind i denne sag. Talen, vi hørte i morges, understregede det, og det handler om at sikre retssikkerhed for kvinder, der bliver udsat for en voldtægt. Om man har grebet det rigtigt an? Trine forklarer i dag, at der er blevet begået fejl i noget af den kommunikation, man har lavet i det her, i nogle af de dispositioner, der er truffet. Jeg synes, at det er rigtigt, at vi arbejder på at sikre menneskerettighederne for alle, og dette er et menneskerettighedsspørgsmål. Det handler om sårbare kvinders rettigheder, det vil sige sårbare i den situation, de er kommet i her. Det betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke skal arbejde på alle andre spørgsmål. Når vi arbejder på en kampagne som samtykke, så er det fordi, at det er et område, hvor vi har mulighed for at rykke noget. Men vi stopper jo ikke med at arbejde imod tortur, dødsstraf og andre emner, som vi arbejder med globalt.

Ole Ankjær Madsen: Jeg har hørt, at engang i sin tid, da Amnesty ville kæmpe mod dødsstraf, da var der mennesker, som syntes at, det var en mærkelig ting. Dødsstraffen som institution var den enkelte stats ret. I dag kan vi slet ikke forstå, at man den gang kunne synes, at det ikke var et Amnesty anliggende at kæmpe mod dødsstraf. På samme måde siger vi her, at vi ændrer os, og for fem år siden sagde vi, at voldtægt var til at have med at gøre, men nu siger vi, at der skal være lige rettigheder og lige muligheder, det skal være sådan at man føler sig retfærdigt behandlet og ja, jeg synes også, at det er en ting, som Amnesty skal gå ind i. At vi så her har begået et par fodfejl og kunne have gjort det anderledes, det har vi snakket om.

Michael Danielsen: Jeg er fuldstændig enig med hvad Ole og Oliver har sagt. Samtykke er en rigtig prioritering. Jeg vil ikke lægge skjul på – for en af mine grundværdier er ærlighed – at jeg ikke syntes, at det var en god ide i starten. Men i sådan nogle situationer gør jeg det, at jeg sætter mig ind i dem, og jeg har faktisk ændret min

holdning på det punkt til at synes, at det er den rigtige prioritering. Derfor går jeg fuldt ind for, hvad Amnesty gør på dette punkt. Det samme gælder også for andre emner, rettigheder for prostituerede for eksempel, som Amnesty også har kørt nogle kampagner om. Hvor jeg også synes, at det er rigtigt, at man må gøre de prostituerede stærke nok til at træffe et valg i stedet for at stigmatisere dem, så de ikke er i stand til at være stærke nok til at træffe et valg. Det er en hård diskussion også – men at gøre folk stærke til at træffe et valg, uanset hvad det valg måtte være, er det allervigtigste for en organisation som Amnesty. Det gælder selvfølgelig også når det handler om sex.

Anne Katrine Andersen: Hvordan kan rosinen i pølseenden bidrage til alle disse ord. Ja, jeg synes det var en rigtig prioritering. Ja, jeg synes det er vigtigt, jeg synes det er vigtigt som menneske, som kvinde. Kirstine, det mod du har udvist, er helt fantastisk. Jeg er rørt over at tænke, at du står her, du er her, og at du har sagt det, du har sagt. Hold da op. Ja, der begås fodfejl, men sekretariatet har været de første til at sige, at de har begået fodfejl, og at de retter dem ind. Vi hørte i går til bestyrelsesmøde, at der er en venstrepolitiker, som nu siger, samtykke, det skal ind. Så er jeg fuldstændig ligeglad med, om det er valggejl, fordi det skal bare ændres.

Marcus Rubin: Det sidste spørgsmål: Hvis man skal vælge mellem at være den, der sidder med ved bordet, er med til forhandlinger og går på kompromis, eller man kan have den aktivistiske rolle, der står udenfor og skaber en folkestemning. Jeg forstår godt at man kan være begge dele, men hvis man skulle prioritere en af delene for Amnesty, ser I så mest, at man er den aktivistiske, eller at man er den, der arbejder på de indre linjer.

Anne Katrine Andersen: Som Mustafa sagde til mig – ”Det er sagen, fokusér på sagen, alt det andet er detaljer”. Jeg fokuserer på sagen.

Michael Danielsen: Forskellen mellem at være aktivist og den kompromisvillige samarbejdspartner. Der er ikke nogen tvivl om, at i meget af det arbejde jeg gør og har gjort, er jeg en der står indenfor dørene. Jeg gør et stærkt arbejde for at få alle til at fungere, alle kan bidrage. Jeg er ikke den, der går ud og vil være aktivist – jeg er den, der vil sørge for at folk får muligheden for at gøre det, får lov til at udfolde sig, være sammen med folk og skabe et fællesskab, der gør at vi kan rykke på menneskerettighederne. Det vil jeg gøre inde bag dørene.

Ole Ankjær Madsen: Jeg har lige fået en mail til morgen fra Lea, der spørger om jeg kunne tænke mig at være med i en gruppe, der lægger sig ned på gaden og spiller druknede, på grund af alle de mennesker der er druknet i Middelhavet. Jeg må indrømme at det er jeg nok blevet for gammel til. Jeg vil gerne være aktivist på den måde, at jeg tager ud og holder foredrag, præsenterer Amnesty og repræsenterer Amnesty, og så vil jeg gerne være med på det overordnede plan. Så lidt af begge dele.

Oliver de Mylius: Der er selvfølgelig noget begge dele i det, men hvis jeg skal vælge hvilken slags organisation, jeg synes, Amnesty skal være, så skal vi være dem, der råber højt. Vi har muligheden, fordi vi er uafhængige og modtager ikke statsstøtte, er ikke affilierede med politiske interesser. Vi har muligheden for at være dem, der står udenfor og råber højt. Det betyder ikke, at vi kun skal råbe – selvfølgelig skal vi gøre alt det andet, vi skal indgå i dialog om at skabe resultater for menneskerettighederne, men vi har en unik mulighed for at være dem som råber højt.

Marcus Rubin: Tak til kandidaterne og held og lykke med valget.

Claus Høxbro sagde tak til Marcus Rubin for at lede os igennem kandidatpræsentationen. Landsmødet besluttede, at den kandidat, der får færrest stemmer, bliver suppleant i hovedbestyrelsen.

7. VALG TIL FUNDRAISING- OG ØKONOMIUDVALG (FØU)

Claus Høxbro informerede om valgprocedurer vedrørende FØU

På valg

- Carsten Fenger (genopstiller)
- Anne Støtt Hansen
- Jesper Steen Andersen (meldte sit kandidatur i løbet af lørdag)

8. DIVERSE OPLÆG

Birgit Ostenfeldt, Amnestygruppen mod tortur: informerede om arbejdsgruppen om tortur og opfordrede alle deltagerne til at melde sig til gruppens brevnetværk.

Sophie Jo Rytter, formand: Den 12. januar 2019 var danskerne vidne til en tragisk togulykke, som kostede otte mennesker livet. Et af disse mennesker var Linda Jørgensen, som var aktivist i Amnesty gennem mere end 20 år. Sophie informerede om, at det var muligt at skrive i en kondolencebog, som søndag blev overrakt til Lindas familie.

9. LANDSMØDET GENOPTAGES

Claus Høxbro erklærede officielt landsmødet for genåbnet og gjorde opmærksom på, at en tredje person, Jesper Andersen, valgte at stille op til FØU i løbet af lørdag, hvorfor Claus Høxbro fortalte om afstemningsprocedurerne til dette valg. Herefter gav han ordet til Oliver de Mylius, der bød velkommen til Barbara Banasik fra Amnesty Polen, Bálint Meiszterics fra Amnesty Ungarn og Dilan Tasdemir fra Amnesty Tyrkiet.

10. OPLÆG

Tale om situationen i Polen ved Barbara Banasik

Tale om situation i Ungarn ved Bálint Meiszterics

Tale om situationen i Tyrkiet ved Dilan Tasdemir

Sophie jo Rytter fortalte om Amnestys arbejde for samvittighedsfanger og introducerede efterfølgende Furesøgruppen.

Furesøgruppen fortalte om gruppens aktiviteter og deres arbejde for samvittighedsfangeren Narges Mohammadi.

Furesøgruppen gav ordet til Narges Mohammadis mand, Taghi Rahmani, der fortalte om forhold for menneskerettighedsforkæmpere i Iran og takkede Amnesty for arbejdet for Narges. Taghi talte på farsi og Farah Sabouri oversatte til dansk.

Derefter gav Furesøgruppen ordet til Jean-Christophe Deville fra Amnesty Belgien. Han koordinerer alle Amnestygruppers arbejde med Narges Mohammadis og fortalte om deres arbejde.

Derefter opfordrede Furesøgruppen alle landsmødedeltagere til at deltage i en solidaritetsaktion for Narges Mohammadi, og der blev taget et fællefoto.

11. TILBAGEMELDING FRA ARBEJDSGRUPPE INKL. VEDTÆGTSÆNDRINGER

Hans Hüttel (medlem af Amnestygruppen i Aalborg) gav tilbagemelding fra arbejdsgruppen om organisation og økonomi. Arbejdsgruppen nåede frem til et ændringsforslag, som man indstillede til vedtagelse. Ændringen vedrørte samme ord tre steder i vedtægterne, og der var derfor tale om tre ændringsforslag til vedtægterne.

Begrundelse:

Der var flertal for at finde ét kønsneutralt og allerede eksisterende ord, der skulle træde i stedet for ordet "formand" i de hidtil gældende vedtægter og samtidig fangede, at vedkommende fungerer som hovedbestyrelsens leder, således som det er beskrevet i vedtægterne for Amnesty Internationals danske afdeling. At vælge et kønsneutralt ord vil være bedst i overensstemmelse med Amnesty Internationals kerneværdier.

Arbejdsgruppens indstilling: vedtagelse af alle tre ændringsforslag (enstemmig indstilling)

Vedtægternes §10 stk. 2

Den oprindelige tekst: Hovedbestyrelsen vælger blandt sine medlemmer en formand, en næstformand og en kasserer og fordeler i øvrigt opgaverne imellem sig.

Blev forslået ændret til: Hovedbestyrelsen vælger blandt sine medlemmer en leder, en viceleder og en kasserer og fordeler i øvrigt opgaverne imellem sig.

Vedtægternes §11 stk. 2

Den oprindelige tekst: Hovedbestyrelsesmøder afholdes efter hovedbestyrelsens nærmere beslutning. Dog kan formanden eller 3 hovedbestyrelsesmedlemmer indkalde til hovedbestyrelsesmøde med mindst 10 dages varsel. Blev forslået ændret til: Hovedbestyrelsesmøder afholdes efter hovedbestyrelsens nærmere beslutning. Dog kan lederen af hovedbestyrelsen eller 3 hovedbestyrelsesmedlemmer indkalde til hovedbestyrelsesmøde med mindst 10 dages varsel.

Vedtægternes §11 stk. 3

Den oprindelige tekst: Hovedbestyrelsen træffer sine beslutninger ved almindeligt flertal.

I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende

Blev forslået ændret til: Hovedbestyrelsen træffer sine beslutninger ved almindeligt flertal.

I tilfælde af stemmelighed er lederen af hovedbestyrelsens stemme afgørende.

Det blev desuden indstillet at forretningsordner og øvrige retningslinjer i dansk afdeling ændres for at afspejle denne praksis.

Der fulgte herefter en række indlæg og spørgsmål fra salen.

Jesper Steen Andersen, Frederiksberg: Kommenterede på de forskellige sproglige forståelser af ordet leder og præfikset vice og stillede spørgsmålstegn ved, hvordan disse skulle forstås.

Hans Hüttel: præciserede at vice staves med c, og at ordene leder og viceleder er gængse ord på dansk samt at ordene leder og viceleder bliver brugt i adskillige stillingsopslag i både den offentlige og private sektor.

Peter Engelbrecht Nielsen, Næstved: Det er befriende, at sproget ændrer sig og tilpasser sig mennesker, og de nye titler hænger rigtig godt sammen med dette.

Forslaget blev vedtaget med konsensus

Claus Høxbro takkede arbejdsgruppen, ordstyreren i arbejdsgruppen og Hans Hüttel.

12. TILBAGEMELDING FRA DISKUSSIONSGRUPPE – NY GLOBAL STRATEGI FOR AMNESTY

Claus Høxbro gav ordet til Sara Abawi fra hovedbestyrelsen, der rapporterede tilbage fra arbejdsgruppen om den nye globale strategi.

Sara Abawi

I session to i går om den næste globale strategi tog vi hul på den første diskussion om, hvordan vores nye globale strategi skal se ud. I denne fase er afdelingerne blevet bedt om især at komme med input til, hvordan vi skal udvikle os som organisation. Og ikke de emner, vi skal prioritere. Der er sendt fem grundspørgsmål om Amnestys udvikling som organisation i høring, som vi diskuterede ved forskellige borde. Der kom rigtig mange gode input og refleksioner. Vi var fem bordværter, som har samlet dem alle sammen. Om lidt vil jeg gennemgå bare nogle af dem, så I kan få et indtryk af diskussionerne.

Inden vi gik i gang med diskussionerne, indledte Oliver med at introducere den vision for Amnesty, som vores nye internationale generalsekretær Kumi Naidoo har delt. En af Kumis hovedpointer er, at der er nogle megatrends, som Amnesty er nødt til at tage bestik af, hvis vi vil kunne skabe positive forandringer i fremtiden. Det er klimaændringerne, som vil forstærke – og bringe nye – krænkelser af menneskerettighederne. Den stigende ulighed har også en negativ betydning for menneskerettighederne. Den hastige teknologiske udvikling, kunstig intelligens, automatisering af mange arbejdsfunktioner indebærer også mange udfordringer for menneskerettighederne. Endelig er der de politiske lederes dæmoniseringstaktik overfor mennesker, som er anderledes, som ser ud til at være et nyt grundvilkår for vores arbejde.

For at skyde strategiarbejdet i gang har Kumi angivet otte områder, som han synes vi bør fokusere på i den næste strategiperiode:

1. Den første handler om, at det skal være mere attraktivt at blive en del af Amnesty. Vi skal være gode til at vise, hvorfor man netop skal vælge vores organisation.
2. Vi bør også se på, om der er for meget symptombehandling i dag. Er der nogle dybere, bagvedliggende årsager til lidelse og overgreb, som vi burde fokusere på?
3. Kumi vil gerne have os til at blive i stand til at reagere meget hurtigt. Research in-real-time taler han om.
4. En fjerde retning er at se, om der også er andre veje for os i tillæg til vores klassiske fokus på at skabe forandringer med konventioner og jura.
5. Kumi udfordrer os desuden til at vise mere mod og turde anvise nogle løsninger frem for blot at pege på problemerne.
6. Vi skal blive ved med at arbejde i partnerskab med andre, men også at eksperimentere med at arbejde netværksbaseret.
7. Den syvende retning fra Kumi handler om at understrege vigtigheden af, at vi er en kommunikationsmæssigt stærk organisation.
8. Endelig peger Kumi på, at vi hele tiden må finde på nye måder at arbejde på og skabe forandringer, hvis vi vil være effektive i fremtiden

Det første af de fem grundspørgsmål handler om, at megen magt er flyttet over til for eksempel store virksomheder og superrige enkeltpersoner. Men også det med, at vi måske skal forsøge at blive mere ambitiøse og gå direkte efter ondets rod. Og hvordan vi kan se almindelige mennesker få mere kontrol over deres egne liv. Her var nogle af highlightsne følgende:

- Amnesty kan styrke mennesker / grupper til bedre at kunne arbejde for egne og andres menneskerettigheder.
- Pas på med forvirring om, hvad Amnesty kæmper for – det skal kobles klart til et menneskerettighedsemne.
- Vi kan være med til at sikre bedre demokratisk kontrol med store virksomheder for eksempel techgiganterne.
- En ny verdenserklæring om menneskerettigheder – lavet af mennesker, ikke af stater.

Det andet bord diskuterede, hvordan vi kan få mange forskellige mennesker og interesser til at støtte de menneskeretlige grundværdier. Og hvordan kan vi overhovedet ændre holdninger og normer i en positiv retning, når vores samfund ser ud til at blive mere og mere polariserede? Her var der følgende inputs:

- Råbe men være saglige, ikke skingre.
- Pas på med forvirringen om hvad AI kæmper for – det skal kobles klart til menneskerettighederne.
- Vi er ikke fanatikere. Vi forstår "the silent middle".
- Vi skal ikke dæmonisere eller udskamme modstandere.

Det tredje grundspørgsmål handler om behovet for at intensivere vores bestræbelser på at arbejde tæt sammen med andre for at kunne få indflydelse og lave resultater. Kan vi hjælpe andre med at hjælpe andre? Og hvordan kan vi stimulere, at dem, der gerne vil arbejde for menneskerettighederne, selv kan organisere sig effektivt? Her var der input som:

- Kommunike/agere sammen med indflydelsesrige organisationer og religiøse grupper.

- Være synlige – gøre mere opmærksom på os selv.
- Flere events som skaber samhørighed og vil blive husket.
- Mere dristig aktivisme.

Vi diskuterede også, hvordan vi kan blive en mere divers og inklusiv organisation. Her var der også tre inputs:

- "Diversitet er at blive inviteret til festen – inklusion er at blive budt op til dans".
- Vi skal åbne os op, så alle kan være del af Amnesty uanset deres baggrund.
- Pas på med at stille for høje krav om uddannelse.

Endelig var der et bord, hvor vi diskuterede de måder og emner, hvor Amnesty især kan gøre en forskel. De inputs, der var her, var følgende:

- Bottom-up research: Vi kan identificere mønstre i krænkelse og handle.
- Positiv tilgang, hvor vi også tør rose og uddele skulderklap.
- Vi kan fokusere der hvor menneskerettigheder og klima hænger sammen.
- Menneskerettighederne er et mål i sig selv for os.

Det var de input, vi kunne nå at vise her, men vi har samlet dem alle sammen. I hovedbestyrelsen og i internationalt udvalg vil vi meget gerne høre fra alle, som gerne vil involveres i strategiprocesen. Medlemmer og aktive kommer til at blive involveret meget mere over det næste år. Hvordan og hvornår vi næste gang vi vil efterlyse jeres gode input, er ikke bestemt endnu.

Efter tilbagemeldingen blev der stillet en række spørgsmål fra salen.

Birgit Ostenfeldt, Bagsværd (med i Amnestygruppen mod tortur): Jeg har en advarsel. Jeg mener, det er så vigtigt, at vi som Amnesty passer på, hvad vi arbejder med, så vi ikke udvander brandet. Vi ved fra tidligere, da vi ville udvide rettighederne til for eksempel ret til vand, at det gik galt. Jeg går imod, at Amnesty skal arbejde imod social ulighed. Jeg mener kun, at vi skal arbejde for emner, hvor man kan komme i fængsel eller blive forfulgt på anden måde for sine meninger. Vi skal passe på ikke at rage ind over andres områder. Vi skal være klare i spyttet om, hvad vi står for.

Jun Dillomis, Brøndby Strand: Jeg var selv med i arbejdsgruppen i går. I går var der meget fokus på optimisme i forhold til hvordan Amnesty reklamerer for sig selv på Facebook og så videre. Dette fokuserede vi også meget på i går, og jeg forstår ikke helt hvorfor det ikke er kommet med op på slidesne. Jeg tror, at det vil hjælpe meget hvis man fokuserer på optimismen og prioriterer det på samme måde, som man prioriterer andre ting. Det håber jeg, at I vil arbejde videre på.

Jean Christophe, AI Belgien (på engelsk): Jeg kan forstå at punkt fem handlede om konkrete løsninger og punkt syv handlede om kommunikation. Jeg mener, at på mange punkter er lokale grupper ikke Amnesty International men Amnesty National, desværre. Vi mangler redskaber til at vide hvem, der gør hvad, og muligheder for at forbinde os med hinanden. Vi ville kunne få meget ud af at være bedre forbundne i forhold til at finde synergier og være mere effektive, så jeg ville blive glad, hvis I tager det med til Global Assembly: Hvordan får vi i 2019 de moderne redskaber til, at lokale grupper kan støtte hinanden, så I kan fokusere på strategien.

Sara Abawi: jeg vil lige gøre opmærksom på, at vi tager noter til de ting, der bliver sagt her i forsamlingen i dag, så vi kan tage det videre sammen med inputs fra i går.

Claus Høxbro takkede Sara Abawi og arbejdsgruppen. Han orienterede herefter om, at der var planlagt endnu en tilbagemelding fra en diskussionsgruppe, men da der ikke var tid, er noterne fra diskussionsgruppen vedlagt referatet som bilag (se bilag A).

13. MINDES FOR LINDA JØRGENSEN

Claus Høxbro gav ordet til generalsekretær Trine Christensen.

En af vores trofaste aktivister, Linda Jørgensen fra Odense, mistede livet ved en tragiske togulykke i januar. Trine Christensen fortalte om Lindas utrættelige engagement og arbejde for Amnesty. Hun bød derefter velkommen til Lindas forældre, der fik overrakt en kondolencebogen.

Der blev givet en stor tak til Amnesty, medlemmer og aktivister.

13. AKTIVISTTRÆF-INTRO

Claus Høxbro gav ordet til Erik Sørensen fra sekretariatet, som introducerede Amnestys aktivisme og aktivistpanel, der består af:

- Anne Katrine Andersen, hovedbestyrelsen
- Frederikke Borglund, København
- Hans Hüttel, Amnestygruppen Aalborg
- Mirela Demo, Amnestygruppen Aalborg
- Jacob Lang, Amnestygruppen Aarhus)
- Erik Sørensen, sekretariatet
- Sia Siedler, sekretariatet
- Sif Lundberg, sekretariatet

Svea Krukow var deltog i præsentationen i sin egenskab af at være oplægsholder, men er ikke medlem af aktivistpanelet. Hans Hüttel fortalte om aktivistpanelet, og hvordan man kan være aktivist i Amnesty, og de forskellige medlemmer præsenterede deres arbejde. Derefter introducerede Hans Hüttel aktivisttræffet, hvor man kunne gå rundt til borde og høre om forskellige aktiviteter.

14. VALG AF STATS AUTORISERET REVISOR

Hovedbestyrelsen havde indstillet den nuværende revisor, Beierholm, til genvalg.

Revisoren blev genvalgt uden indsigelser, og Beierholm vil forsat være statsautoriseret revisor for dansk afdeling.

15. KONTINGENT

Hovedbestyrelsen indstillede, at kontingentsatserne for medlemskab forblev uændret, hvilket blev vedtaget uden indsigelser:

Ungdomskontingent: 50 kr. pr. år

Studerende, arbejdsløse og pensionister: 195 kr. pr. år

Fuldt betalende medlemmer: 295 kr. pr. år

Livsvarigt medlemskab: 2.950 kr.

16. LANDSMØDE 2020

Det blev besluttet, at Landsmøde 2020 afholdes den 25.-26. april 2020 på Hotel Nyborg Strand.

17. FRI DEBAT

Jesper Steen Andersen, Frederiksberg: Jeg vil gerne kommentere på Radio24Syv. Jeg synes ikke, Amnesty skal blande ytringsfrihed og menneskerettigheder ind i det, som Radio24Syv har præsteret.

Kurt Høst Petersen, Korsør: Jeg vil gerne fortælle en lille hverdagshistorie. Jeg hørte om sagen om Noura Hussein Hamad på Lifeline. Noura, en kvinde fra Sudan, som blev dødsdømt for at slå sin voldtægtsmand ihjel. Hun er nitten år. Jeg ringede til Amnesty og fandt ud af at hun var fra Nordsudan. Jeg ringede til repræsentationen, der ligger i Odense, og prøvede at tale med dem om det, jeg forsøgte at få en dialog i gang. Det var ikke rigtig velset. Derefter blev jeg enig med en kollega, som også er medlem af Amnesty, om at hun også skulle ringe til dem. Og med egne ord: Han blev pisse sur. Det var den historie. – Så jeg tænker på, når man får en Lifeline, så kan man tage en venlig kontakt til det pågældende lands repræsentation, tænke over de rejsebureauer man rejser med, man kunne vælge ikke købe varer fra det land og i det hele taget få gang i en dialog. Jeg har tænkt over, at medlemstallet er faldende, så jeg har tænkt på at hvis man som medlem kan få en anden med som medlem og få en med i Lifeline, så er der stadigvæk flere. Jeg har selv fået et medlem og Lifeline medlem mere med. Jeg arbejder i en daginstitution og der har vi en lærer, som jeg har talt meget med, også om disse ting. Hun siger nogle gange at hun har dårlig samvittighed, og nu har jeg købt en bluse ude i boden, som jeg skal have på i næste uge – for at pille lidt ved hendes dårlige samvittighed. Ellers så synes jeg at man skal sende remindere, mails, billeder og hvad man kan, for at bakke op om tingene.

Signe Gerdøe-Kristensen, Valby: Jeg har været medlem i ca. 20 år og dette er første gang jeg deltager på landsmødet – og det har været godt. Jeg arbejder med grøn omstilling, særligt inden for energiforsyning. I mit studie har jeg fokuseret på klimaforandringernes effekt. Det ligger mig meget på sinde at koble menneskerettigheder til klimaforandringer. Som Connie Hedegaard talte om i går, har det en kæmpe effekt og direkte påvirkning på mange mennesker globalt set. I forhold til det internationale fokus, mener jeg at man skal kæmpe på begge fronter. Jeg arbejder meget med forebyggelse – og det må være det endelige mål, så vi ikke skal symptombehandle.

Farah Sabouri, Aalborg: Jeg er enig i, at klimaforandringerne er et vigtigt punkt på verdensplan. Jeg mener dog, at vi skal lade klimaorganisationerne tage sig det og lade Amnesty fokusere på menneskerettighederne, som er vores kerneområde. Hvis der er miljøaktivister som kommer i knibe mht. deres rettigheder til at lave deres arbejde, skal Amnesty træde ind. Men at lave indsatsen på klima som sådan, mener jeg, ligger uden for Amnestys regi. Vi skal ikke lægge vores kerneområder til side.

Jesper Steen Andersen, Frederiksberg: En kommentar til medlemstallet. Jeg har været formand for Sind Frederiksberg. Der skal være et incitament til at melde sig ind, det kræver at folk ved at Amnesty laver et godt stykke arbejde. Ellers kommer de aldrig i tanke om at de skal melde sig ind. Når man så har meldt sig ind, skal der være noget at gå til – f.eks. cafe eller offentlige møder. Problemet er, hvordan man fastholder medlemmer? Man må overveje, hvordan får man folk til at melde sig ind, hvordan får man folk til at engagere sig, og hvordan fastholder vi medlemmerne. Der er nogle tanker ledelsen skal gøre sig.

Kommentar fra salen: Det er flovt at vi skal nurses i alle ender og kanter, men det bliver vi jo nu fordi vi alle har mobiltelefon. Jeg kan ikke holde rede på hvornår jeg skal betale kontingent – kan man få en sms som reminder, når man skal betale kontingent?

Claus Høxbro: Der bliver nikked, dette bliver noteret.

Kommentar fra salen: Jeg ville gerne kommentere på det her med kontingentet. Man kan få banken til at gøre det, så der bliver overført, så behøver man ikke at tænke over det selv. Det er meget nemt.

18. PRÆSENTATION AF NY HOVEDBESTYRELSE OG FUNDRAISING- OG ØKONOMIUDVALG

Claus Høxbro præsenterede resultatet af hovedbestyrelsesvalget:

- Oliver de Mylius 213 stemmer
- Anne Katrine Andersen 156 stemmer
- Ole Ankjær Madsen 137 stemmer
- Mikala Satiya Rørbech 137 stemmer
- Michael Danielsen 119 stemmer
- Medine Duvarci 90 stemmer

Følgende blev valgt til hovedbestyrelsen for en 2-årig periode:

- Anne Katrine Andersen
- Ole Ankjær Madsen
- Oliver de Mylius
- Mikala Satiya Rørbech

Følgende blev valgt som suppleant til hovedbestyrelsen for en 1-årig periode:

- Michael Danielsen

Følgende blev ikke valgt:

- Medine Duvarci

Den samlede hovedbestyrelse efter valget: (i alfabetisk orden):

- Anne Katrine Andersen
- John Hansen
- Kristoffer Nilaus Olsen
- Michael Danielsen (suppleant)
- Mikala Satiya Rørbech
- Ole Ankjær Madsen
- Oliver de Mylius
- Sara Abawi

Claus Høxbro præsenterede resultatet af FØU-valget:

- Anne Støtt Hansen 124 stemmer
- Carsten Fenger 123 stemmer
- Jesper Steen Andersen 14 stemmer

Følgende blev valgt til FØU:

- Carsten Fenger
- Anne Støtt Hansen

Følgende blev ikke valgt:

- Jesper Steen Andersen

Medlemmerne af Fundraising- og Økonomiudvalget:

- Anne Støtt Hansen
- Carsten Fenger
- Claus Høxbro
- Ib Ketelsen
- Vivi Basballe

Endnu et medlem udpeges af hovedbestyrelsen på årets fjerde hovedbestyrelsesmøde.

19. EVENTUELT OG AFSLUTNING AF LANDSMØDET

Claus Høxbro afsluttede landsmøde og takkede for den venlighed og tolerance, der var blevet udvist overfor ham som dirigent, inden han gav ordet til Oliver de Mylius.

Oliver afsluttede formelt Landsmødet 2019 og takkede på vegne af hovedbestyrelsen afgangsleder af bestyrelsen Sophie Jo Rytter og afgangskasserer Ilja Sabaj-Kjær.

Oliver takkede dirigent Claus Høxbro, som har ført os sikkert igennem landsmødet i 25 år.

Hovedbestyrelsen takkede derudover alle deltagere for at gøre landsmødet fantastisk, og rettede efterfølgende en særlig tak til nogen, der havde gjort en særlig indsats under landsmødet:

- Stemmetællerne
- Det særlige udvalg
- Referenterne
- Lederne og referenterne fra workshops og arbejdsgrupper
- Internationale gæster
- Kæmpe tak til sekretariatet, der har gjort en kæmpe indsats for at få det til at spille, uden at man mærker det kæmpe arbejde, der ligger bag, men det ved vi, der gør, så tusind, tusind tak til jer.
- Tak igen til Claus Høxbro, for igen at have ført os igennem landsmødet med sikker, myndig og fast hånd. Det er vi rigtig glade for. Tak for det.
- Tak til alle jer, der har deltaget i landsmødet

20. PRÆSENTATION AF EVENT

Stinne Bech fra sekretariatet præsenterede årets landsmødeevent, som dette år var i relation til voldtægt og samtykkekampagnen.

BILAG A: TILBAGERAPPORTERING FRA ARBEJDSGRUPPE OM DILEMMAER

Arbejdsgruppen fokuserede på tre overordnede emner: Rettighedshavere og partnere, nationalt arbejde og konflikt eller konsensus.

Rettighedshavere og partnere: Vi arbejder tættere sammen med – ikke for – de mennesker hvis rettigheder krænkes og hvis situation vi ønsker at ændre. Vi samarbejder med partnere – organisationer, virksomheder, fagforeninger.

Fordele /muligheder:

- Det giver os øget troværdighed og autenticitet.
- Vi bliver klogere selv.
- Vi når bredere ud gennem partnerne.
- Vi får større impact.

Ulemper / risici:

- Vi risikerer at blive taget til indtægt for/blive associeret med holdninger vi ikke er enige i.
- Vi risikerer, at partnere føler sig svigtet, når vi ikke længere arbejder med deres område som en prioritet.

Hvordan kan vi navigere i dette:

- Grundig screening af partnere.
- Klare og præcise aftaler med partnere.
- Empowerment som central del af relationen.

Nationalt arbejde: Før i tiden arbejdede Amnesty afdelinger aldrig på eget land. I dag arbejder vi med flere sager – både som kampanjer, for eksempel voldtægtskampagnen, 70-års kampagnen og flygtningearbejdet. Vi kommenterer sager som Tibet-sagen, udvisning til mulig tortur, politi-numre, ghettopakker og børns mistrivsel på Sjælsmark.

Fordele / muligheder:

- Menneskerettighederne bliver mere nærværende, når de er tættere på.
- Det giver legitimitet overfor andre lande, at vi også kritiserer eget.
- Der er brug for at modstå en udvikling mod mindre opbakning til menneskerettighederne – også i Danmark.
- Det giver mulighed for at opbygge langsigtede relationer med aktører som politikere, myndigheder og partnere, og dermed mulighed for resultater.

Ulemper / risici:

- Jo mere vi taler om, jo mere forventes vi at have en holdning til.
- Vi risikerer at blive hvirvlet ind i indenrigspolitik.
- Vi kan blive "blinde" for de ting der sker i eget land, fordi vi er vant til dem.
- Det kan virke som en skæv prioritering, at vi i mediers og andres øjne fokuserer på de relativt mindre problemstillinger i Danmark i stedet for at arbejde med de store ting i Rusland, Kina og så videre.

Hvordan kan vi navigere i dette:

- Vigtigt at holde fast i sagligheden.
- Præcis kommunikation og dokumentation.
- Samarbejde med andre Amnesty afdelinger.
- Prioritering af sagerne og balance imellem nationalt og internationalt arbejde.

Konflikt eller konsensus

I 80'erne og 90'erne var "alle" enige med Amnesty, vi arbejdede på enklere sager, for eksempel i Sovjet og de Latinamerikanske diktaturer. Nu er vi ofte i en situation, hvor rettigheder må afvejes – sikkerhed i forhold til retssikkerhed, ytringsfrihed overfor diskrimination og chikane, overvågning i forhold til privatlivets fred og så videre. Vi arbejder i komplekse problemstillinger uden nemme løsninger. Samtidig er både den politiske debat og medierne blevet meget mere konfliktfokuserede og forenklede.

Hvordan kan vi navigere i dette:

- Timing og balance: I en tid med pres på konventionerne, skal vi huske den gode og "lette" historie om, hvorfor menneskerettighederne er gode.
- Vi skal teste vores meningers mod med dem, vi er uenige med.
- Vi skal søge at forstå dem, der er uenige i befolkningen og søge dialogen.
- Vi skal være åbne om kompleksiteten, også selvom man gerne vil putte os i en bestemt kasse.